

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๕/๒๕๕๓

เรื่องพิจารณาที่ ๓/๒๕๕๓

วันที่ ๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสรศักดิ์ เลิศวิทยากำจร) ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่
ธ.๒๒๓๐/๒๕๔๕ ของศาลแพ่ง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยกรณีประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ เฉพาะข้อความ “ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียม
ซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาล” ขัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒
มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๑๕๗
วรรคหนึ่งและวรรคสอง หรือไม่

ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสรศักดิ์ เลิศวิทยากำจร) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑
ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า

บริษัท ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) โดย นายวิบูลย์ จันทโรทัย ผู้รับมอบอำนาจช่วง โจทก์
ฟ้องนายสรศักดิ์ เลิศวิทยากำจร เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่ง ว่าจำเลยได้ทำสัญญากู้เงินและรับเงินไปจากโจทก์
ที่สาขาสำนักสาทร จำนวน ๕๘๕,๐๐๐ บาท อัตราดอกเบี้ย เอช แอล อาร์ ซึ่งเป็นอัตราดอกเบี้ยเงินให้
สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยที่เรียกจากลูกค้ารายย่อยชั้นดี ขณะทำสัญญาเท่ากับอัตราร้อยละ ๑๑.๖๕ ต่อปี

- ๒ -

หากโจทก์เปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยเมื่อใด จำเลยยอมเสียดอกเบี้ยให้โจทก์ตามอัตราที่โจทก์ประกาศเปลี่ยนแปลงโดยปิดไว้ ณ ที่ทำการของโจทก์ โดยไม่ต้องแจ้งหรือได้รับความยินยอมจากจำเลย และจำเลยตกลงว่าจะผ่อนชำระต้นเงินและดอกเบี้ยเดือนละ ๗,๐๐๐ บาท เริ่มชำระงวดแรกในวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๓๘ งวดต่อไปทุกวันที่ ๒๕ ของเดือนถัดไป กำหนดชำระให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๕ ปี นับแต่วันทำสัญญา แต่ไม่เป็นการตัดสิทธิโจทก์ที่จะเรียกร้องให้ชำระหนี้ทั้งหมดหรือบางส่วนก่อนกำหนดได้ และเพื่อเป็นประกันการชำระหนี้ดังกล่าว จำเลยนำกรรมสิทธิ์ห้องชุดจดทะเบียนจำนองไว้กับโจทก์ และจำเลยให้สัญญาว่าหากบังคับจำนองได้เงินไม่พอชำระหนี้ จำเลยยอมให้บังคับเอาจากทรัพย์สินอื่นของจำเลยชำระหนี้แก่โจทก์จนครบ ภายหลังทำสัญญาจำเลยชำระหนี้ให้แก่โจทก์เพียงบางส่วนอันเป็นการประพฤติดัดสัญญา โจทก์ทวงถามและบอกกล่าวบังคับจำนองไปยังจำเลยแล้วแต่จำเลยชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์บางส่วน โจทก์ประกาศเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยตามสภาวะการณ์ของตลาดเงินหลายครั้ง โดยอาศัยอำนาจตามประกาศของกระทรวงการคลัง ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและธนาคารโจทก์ ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน ๘๑๓,๖๑๔.๘๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๔.๕๐ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๕๖๔,๕๖๔.๐๑ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากไม่ชำระให้ยึดห้องชุดเลขที่ ๓๐๒/๓๗๕ ชั้นที่ ๑๐ อาคารเลขที่บ้านสวน ๘ (รุ่นพิเศษ) ชื่ออาคารชุดบ้านสวนชื่อตรง ๑ ทะเบียนอาคารชุดเลขที่ ๑๒/๒๕๓๗ ตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๔๒๔๖๓ ตำบลวังทองกลาง อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ หากได้เงินไม่พอ ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยบังคับชำระหนี้แก่โจทก์จนครบ และให้จำเลยชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนโจทก์

จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากการมอบอำนาจไม่ชอบ โดยผู้มอบอำนาจมิได้เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ หนังสือมอบอำนาจเป็นเอกสารปลอม และมีได้ประทับตราสำคัญของโจทก์ ทั้งมิได้ปิดอากรแสตมป์ ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม จำเลยรับว่าทำสัญญากับโจทก์ตามฟ้องจริงแต่ยอดหนี้ไม่ถูกต้อง จำเลยไม่เคยตกลงให้โจทก์นำดอกเบี้ยที่ค้างชำระครบหนึ่งปี

- ๓ -

ทบเข้ากับต้นเงิน โจทก์คิดดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ย โจทก์คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๕ ต่อปี อันเป็น
เบี้ยปรับโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยและประกาศธนาคารโจทก์ที่กำหนดอัตรา
ดอกเบี้ยมิได้ออกโดยองค์กรณีบัญญัติ หามีผลบังคับใช้เช่นกฎหมายไม่ โจทก์คิดดอกเบี้ยเกินกว่าที่
กฎหมายกำหนดไม่ชอบด้วยกฎหมาย มูลหนี้ตามฟ้องจึงไม่สมบูรณ์ จำเลยขอปรับปรุงโครงสร้าง
การชำระหนี้ แต่โจทก์ไม่ยินยอมปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ของสถาบันการเงิน
ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด การฟ้องคดีของโจทก์เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ในปี ๒๕๔๐
เกิดเหตุวิกฤติเศรษฐกิจอย่างร้ายแรงตลาดไม่มีสภาพคล่อง บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ถูกปิดกิจการ ๕๖ แห่ง
เป็นเหตุการณ์อันมิใช่ความผิดของจำเลย เป็นเหตุให้จำเลยไม่ตกเป็นผู้ผิดนัด จำเลยไม่มีหน้าที่ชดใช้
ดอกเบี้ยผิดนัดตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ เป็นต้นไปจนกระทั่งปัจจุบัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๒๐๕ และเหตุการณ์พิเศษดังกล่าวเป็นเหตุสุดวิสัยอันไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในภาวะเช่นนั้น
เป็นการพ้นวิสัยในการชำระหนี้ จำเลยยอมหลุดพ้นจากการชำระหนี้เป็นการถาวร ตามประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๑๕ จำเลยจึงไม่มีหน้าที่ชำระหนี้แก่โจทก์ การบอกกล่าวบังคับจำนอง
ไม่ชอบ ขอให้ยกฟ้อง

ในวันนัดสืบพยานจำเลย จำเลยยื่นคำร้องขอแก้ไขคำให้การ ฉบับที่ ๒ ศาลแพ่งพิเคราะห์แล้ว
เห็นว่ากรณีตามคำร้องเป็นเหตุที่จำเลยสามารถยกขึ้นต่อสู้ได้ตั้งแต่ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การครั้งแรกแล้ว
แต่จำเลยไม่ดำเนินการ กรณีจึงไม่มีเหตุอันควรอนุญาตให้จำเลยแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การ จึงมีคำสั่งยกคำร้อง
คำคำร้องให้เป็นพับ จำเลยยื่นคำร้องคัดค้านคำสั่งศาลแพ่งดังกล่าว ต่อมาศาลแพ่งพิพากษาให้จำเลย
ชำระเงินจำนวน ๕๘๒,๔๔๐.๕๖ บาท ให้โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๘ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน
๕๖๔,๕๖๔.๐๑ บาท นับแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๑ และอัตรา
ร้อยละ ๑๒ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แต่ดอกเบี้ยถึง
วันฟ้องต้องไม่เกิน ๒๔๕,๐๕๐.๘๑ บาท ตามที่โจทก์ขอ หากจำเลยไม่ชำระให้ยึดห้องชุดออกขาย
ทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ หากได้เงินไม่พอให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยบังคับชำระหนี้แก่โจทก์จนครบ
กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๒๐,๐๐๐ บาท

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลแพ่งดังกล่าว ศาลแพ่งมีคำสั่งว่าจำเลยมิได้นำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษามาวางศาลพร้อมอุทธรณ์คำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ จึงให้จำเลยวางเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าว ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง จึงจะพิจารณาสั่งอุทธรณ์

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลแพ่งที่ให้จำเลยวางเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าว ศาลอุทธรณ์พิจารณาแล้ว เห็นว่าการที่จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องโดยไม่อนุญาตให้จำเลยแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การนั้น หากศาลอุทธรณ์พิจารณาเห็นว่าควรอนุญาตให้จำเลยแก้ไขคำให้การได้ อาจมีผลให้จำเลยได้สืบพยานตามข้อต่อสู้ในคำให้การที่แก้ไขได้ อันจะมีผลเท่ากับให้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้น และให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ตั้งแต่ชั้นมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยแก้ไขคำให้การเป็นต้นไป จำเลยจึงต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาลพร้อมอุทธรณ์ตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ต้องปฏิบัติขณะยื่นอุทธรณ์ เมื่อจำเลยไม่นำเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าวมาวางศาลพร้อมอุทธรณ์ จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบ ซึ่งศาลชั้นต้นชอบที่จะมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยไปเสียทีเดียวได้ แต่ศาลชั้นต้นยังให้โอกาสจำเลยนำเงินมาวางภายใน ๑๕ วัน ย่อมเป็นคุณแก่จำเลยแล้ว เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้จำเลยนำเงินค่าฤชาธรรมเนียมมาชำระอีกครั้งหนึ่งก่อนที่ศาลชั้นต้นจะพิจารณาสั่งอุทธรณ์ อันเป็นกระบวนการชั้นตรวจคำฟ้องอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๓๒ มิใช่เป็นคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ ซึ่งผู้อุทธรณ์อาจอุทธรณ์คำสั่งนั้นไปยังศาลอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๓๔ ได้ ดังนั้น จำเลยจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกอุทธรณ์ คืนค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์แก่จำเลยทั้งหมด ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากนี้ให้เป็นพับ

จำเลยฎีกาพร้อมกับยื่นคำร้องว่าบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ เป็นบทบัญญัติที่ขัดขวางการนำคดีขึ้นสู่ศาลให้ครบสามศาล จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔

- ๕ -

และมาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่มีผลใช้บังคับตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ ขอศาลฎีกาโปรดการพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราวและส่งบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยต่อไป

ศาลฎีกามีคำสั่งในคำร้องที่ ท.๕๒๗/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ ว่าตามคำร้องของจำเลยอ้างว่าศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ มาใช้ในการวินิจฉัยคดีอันเป็นบทบัญญัติที่ขัดขวางการนำคดีขึ้นสู่ศาลให้ครบสามศาล จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่มีผลใช้บังคับตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลใช้บังคับแก่คดี แม้จะปรากฏว่าเคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ แต่คำวินิจฉัยดังกล่าวก็ไม่ตรงกับที่จำเลยอ้างในคำร้อง ฉะนั้น จึงให้รอการพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราวและส่งความเห็นของจำเลยดังกล่าวไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ให้ส่งถ้อยคำสำนวนที่เกี่ยวข้องไปยังสำนักงานศาลยุติธรรม เพื่อมีหนังสือถึงสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำโต้แย้งของกลุ่มความเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

- ๖ -

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้นให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และวรรคสองบัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ในประเด็นคำร้องที่มีการโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ เฉพาะข้อความ “ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาล” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง หรือไม่ นั้น ในประเด็นนี้ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้วตามคำวินิจฉัยที่ ๑๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕ ประกอบมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง กรณีจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง และศาลรัฐธรรมนูญไม่จำเป็นต้องรับคำร้องในประเด็นนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยอีกก็ได้ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๕

ส่วนประเด็นคำร้องที่มีการโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ เฉพาะข้อความ “ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาล” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓

- ๓ -

วรรคสอง มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) และมาตรา ๑๕๗ วรรคสอง หรือไม่ นั้น แม้ในประเด็นนี้ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว แต่ศาลรัฐธรรมนูญได้เคย มีคำวินิจฉัยไว้แล้วในประเด็นมาตราหลัก ส่วนกรณีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๔๐ (๑) (๓) เป็นหลักการที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ในเรื่อง การปฏิบัติหน้าที่ของรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐ ต้องเป็นไปตามหลักนิติธรรม และเรื่องสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรม มาตรา ๘๑ (๑) (๒) (๓) เป็นเรื่องแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐด้านกฎหมายและการยุติธรรม และมาตรา ๑๕๗ วรรคสอง เป็นเรื่องความมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของศาล คำร้องในประเด็นนี้จึงเป็นคำร้องขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยในมาตราที่เป็นส่วนประกอบ ดังนั้น คำร้องในประเด็นนี้จึงไม่เป็นสาระอันควร ได้รับการวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

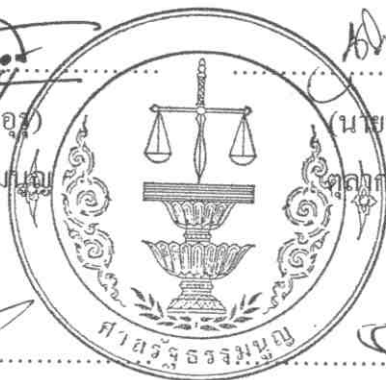
คำสั่งที่ ๕/๒๕๕๓

(นายจรูญ ภัคดีธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ